

עמ"ת 25826/09/18 - ימנה אבו סלב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 25826-09-18 אבו סלב נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 375102/2018

בפני	כבוד השופט אהרון משניות
העוררת	ימנה אבו סלב באמצעות בא כוחה עו"ד מוני בן מוחה
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל באמצעות בא כוחה, עו"ד גיל אסיף

החלטה

בפני ערר על החלטת בית משפט קמא (כב' השופט אמיר דורון), מיום 4.9.2018, אשר קבע כי יש ראיות לכאורה נגד העוררת, לביצוען של העבירות של קשירת קשר לפשע וכן גידול והפצה של סם מסוכן, שיוחסו לה בכתב האישום שהוגש נגדה ונגד בעלה. בעקבות זאת, קבע בית המשפט כי התנאים המגבילים שנקבעו בהחלטה קודמת, לשחרורה של העוררת לחלופת מעצר, יעמדו בתוקפם, כולל התנאי של מעצר בית מלא, שעליו יצא קצפו של ב"כ העוררת.

לטענת ב"כ העוררת, טעה בית משפט קמא כאשר קבע כי יש ראיות לכאורה נגד העוררת, מפני שבנה של העוררת, קטין בן 14, שגם נגדו הוגש כתב אישום בפרשה זו, נטל על עצמו את האחריות לגידול הסמים, ביחד עם מכר, סוחר ברזל מהשטחים, שהביא את הזרעים וסייע בגידולם. לדברי ב"כ העוררת, העוררת כלל לא ידעה מה טיבם של הצמחים שגדלים במתחם שבחצר האחורית של ביתם, והאמינה לבנה שאמר כי הוא מגדל את צמח המלוחיה. לכן, לטענתו לכל הפחות קיימת חולשה בראיות, אשר מצדיקה הקלה משמעותית בתנאים שנקבעו לשחרורה של העוררת לחלופת מעצר.

במסגרת טיעוניו, הלין ב"כ העוררת על כך שהאישה השנייה של בעלה של העוררת לא נחקרה, והוסיף כי בנה הקטין של העוררת שוחרר לחלופת מעצר בתנאים של מעצר אדם, ואין הצדקה להפלות בין העוררת ובין הקטין. לעומת זאת, ב"כ המשיבה טען כי טענת ב"כ העוררת כי בנה - קטין בן 14, הוא שאחראי לכל השתילים שנמצאו בחממה הסמוכה לביתה, איננה סבירה, ולכן צדק השופט קמא בהחלטתו, ואין עילה להתערב בה.

שקלתי את טיעוני הצדדים, ועיינתי בחומר החקירה. במסגרת זו, צפיתי גם בסרטונים שמתעדים את החיפוש שנערך בביתה של העוררת ובעלה, בנוכחות אחד מבני המשפחה, וכן ראיתי את התמונה של צמחי הקנאביס שגדלו בסמוך לביתה של העוררת. מדובר בכמות נכבדה של צמחים - 416 צמחים לפי הנטען בכתב האישום, שנשתלו בשטח לא קטן, שצמוד לבית שבו מתגוררת העוררת עם בעלה. הצמחים הגיעו לשלב גידול מתקדם, ומשקלם הכולל הוא קרוב ל-17 ק"ג, וניכר כי מי שגידל אותם, השקיע השקעה לא מבוטלת במערכת השקיה מתוחכמת, שכוללת בין היתר מיכל מים גדול ומשאבה חשמלית, וכן מערכת מסועפת של צינורות טפטוף, כאשר גם המים וגם החשמל מחוברים לבית שבו

עמוד 1

מתגוררת העוררת.

בנסיבות אלה, לא סביר בעיניי כי קטין בן 14 הוא שיזם והקים את כל המפעל הגדול הזה, גם אם לטענתו בעזרת אדם עלום שם תושב השטחים, וגם לא סביר לטעון כי לעוררת לא היה מושג במה מדובר, כאשר חיבורי המים והחשמל שהפעילו את כל המערכת המורכבת הזאת, נעשו מתוך ביתה של העוררת. זאת ועוד, טענתו של הקטין באמרתו מיום 19.8.18, כי סבר שמדובר בצמח מלוחיה, אף היא מעוררת קושי, שכן לדבריו, הוא קיבל מאותו תושב שטחים 2,000 ₪ עבור גידול הצמחים הללו בסמוך לביתו, והיה אמור לקבל 8,000 ₪ נוספים (עמ' 2 שו' 31 - 32), וקשה להניח שסכום כה נכבד ניתן לצורך גידול צמח בר תמים.

ראוי לציין עוד כי הקטין שבו עסקינן, הוא בנה הביולוגי של העוררת, וכי האישה הנוספת של בעלה אינה מתגוררת בביתו של הבעל כבר כמה חודשים, כפי שמציין הבעל באמרתו מיום 19.8.18 (עמ' 4 שו' 91), ולכן לא היה טעם בחקירתה. כמו כן, אין ממש בטענה שהעלה ב"כ העוררת בדבר אפליה כביכול בין הקטין ובין העוררת, מפני שהסטטוס של קטינות יוצר שונות רלוונטיות, שמצדיקה הקלות שונות למי שנמצא בסטטוס זה, ואינה מאפשרת השוואה בין השניים.

כידוע, הרף הראייתי שנקבע זה מכבר בפסיקה, בהלכת **זאדה** (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996)), לעניין קיומן של ראיות לכאורה, הוא סיכוי סביר להרשעה, שבמסגרתו נדרש בית המשפט לבחון את הפוטנציאל הראייתי להרשעה לאור חומר הראיות הגולמי. מדובר ברף ראייתי נמוך יותר מהרף שנדרש להרשעה בפלילים - מעל לכל ספק סביר, ובנסיבות שלפנינו מדובר בראיות נסיבתיות, שיש בהן פוטנציאל ראייתי ממשי שיכול להביא להרשעתה של העוררת בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום, ראו לעניין זה ע"פ 2279/15 **בורחוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 31.1.2016), שבו הורשע המערער בעבירות סמים, בנסיבות דומות לנסיבות שלפנינו, בהסתמך על סמים שנמצאו בחצר ביתו.

נוכח כל האמור לעיל, אני סבור כי צדק השופט הנכבד קמא כאשר קבע כי יש ראיות לכאורה נגד העוררת, ולא מצאתי כי יש מקום להתערב בהחלטה זו.

עם זאת, אני סבור כי נוכח נסיבותיה האישיות של העוררת, שהינה אם ל-9 ילדים בגילאי שנה עד 18, יש מקום להקל מעט בתנאי מעצר הבית של העוררת, ולפתוח לה חלון התאווורות משמעותי במהלך היום, שבו תוכל לטפל בילדיה ובענייני הבית, כשהיא משוחררת מהמגבלות של מעצר הבית. זאת, מפני שלטעמי מידת המסוכנות שעולה מנסיבות ביצוע העבירות, כמפורט בכתב האישום, יכולה לשאת הקלה מסוימת בתנאי מעצר הבית, מבלי להקל ראש בחומרת העבירות המיוחסות לעוררת.

ראוי לציין כי במהלך הדיון, ב"כ המשיבה הציע בהגנותו חלון התאווורות רחב לעוררת, אולם ב"כ העוררת לא קיבל למעשה את ההצעה, ועמד על קיום דיון בערר. בנסיבות העניין, נוכח האמור בפסקה הקודמת, אני מקבל באופן חלקי את הערר, ומורה על הקלה בתנאי מעצר הבית, באופן שיינתן לעוררת חלון התאווורות רחב יחסית ממעצר הבית, מדי יום, בין השעות 08:00 ועד 14:00. מובהר בזאת כי למעט הקלה זו, יתר התנאים שנקבעו ע"י בית משפט קמא

בהחלטתו על שחרורה של העוררת לחלופת מעצר יעמדו בתוקפם.

המזכירות תעביר עותק מהחלטה זו ללא דיחוי לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, י"ט תשרי תשע"ט, 28 ספטמבר 2018, בהעדר
הצדדים.